

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobkyně: **L. A.**
nar. X
státní příslušnice X

zastoupená advokátem JUDr. Petrem Novotným
se sídlem Archangelská 1, Praha 10

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14.5.2021 č.j. MV-50323-4/SO-2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“) ze dne 17.2.2021, č.j. OAM-51052-19/ZM-2020 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo podle § 63 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Důvodem

zastavení řízení byl podle ministerstva zánik platnosti zaměstnanecké karty žalobkyně ke dni 25.1.2021, k němuž došlo v důsledku pravomocného ukončení řízení o žádosti žalobkyně o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty podle § 42 g odst. 7 zákona o pobytu cizinců vedeného pod sp. zn. OAM-44456/ZM-2019 (požadovaný souhlas nebyl žalobkyni udělen).

2. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně byla držitelkou zaměstnanecké karty s dobou platnosti od 8.9.2018 do 7.9.2020, přičemž jejím posledním povoleným zaměstnavatelem byla společnost Ika Universal Group s.r.o. Dne 29.7.2019 požádala žalobkyně ministerstvo o souhlas se změnou zaměstnavatele podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců, a to k zaměstnavateli Sevluš s.r.o. Ministerstvo rozhodnutím ze dne 16.10.2020, č.j. OAM-44456-36/ZM-2019 požadovaný souhlas žalobkyni neudělilo, neboť dospělo k závěru, že potenciální zaměstnavatel žalobkyně je ve smyslu § 178f písm. a) zákona o pobytu cizinců nespolehlivý. Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí bránila odvoláním, které však žalovaná rozhodnutím ze dne 22.1.2021, č.j. MV-183525-9/SO-2020 zamítla a rozhodnutí ministerstva ze dne 16.10.2020 o neudělení souhlasu se změnou zaměstnavatele potvrdila. Rozhodnutí žalované ze dne 22.1.2021, č.j. MV-183525-9/SO-2020 nabylo právní moci dne 25.1.2021.
3. V průběhu řízení o žádosti o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele podala žalobkyně dne 7.9.2020 též žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. V žádosti jako svého zaměstnavatele uvedla společnost Sevluš s.r.o., a připojila k ní též pracovní smlouvu uzavřenou dne 30.12.2019 mezi ní a jmenovanou společností jako zaměstnavatelem (s nástupem do práce následující den po vydání souhlasu se změnou zaměstnavatele) a rovněž dohodu o ukončení pracovního poměru s původním zaměstnavatelem Ika Universal Group s.r.o., ze dne 30.6.2019, podle níž pracovní poměr žalobkyně u této společnosti skončil dne 30.6.2019.
4. Prvostupňovým rozhodnutím ministerstvo řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty podle § 63 odst. 2 zákona o pobytu cizinců zastavilo. V odůvodnění rozhodnutí konstatovalo, že žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele, kterou žalobkyně podala v 60denní lhůtě uvedené v § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, byla dne 25.1.2021 pravomocně zamítnuta. K tomuto dni došlo k zániku platnosti zaměstnanecké karty žalobkyně ze zákona (§ 63 odst. 2 zákona o pobytu cizinců) a zaniklo též oprávnění žalobkyně k pobytu na území ČR.
5. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaná ztotožnila se závěry ministerstva. Zopakovala, že poslední pracovněprávní vztah žalobkyně splňující podmínky stanovené v § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. pracovní poměr žalobkyně u společnosti Ika Universal Group s.r.o., skončil dne 30.6.2019. Žalobkyně sice podala žádost o souhlas se změnou zaměstnavatele v 60denní lhůtě od skončení tohoto pracovněprávního poměru (konkrétně dne 29.7.2019), tato její žádost však byla dne 25.1.2021 pravomocně zamítnuta. Ministerstvo nepochybovalo, jestliže řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty zastavilo, protože v průběhu řízení došlo ze zákona k zániku platnosti zaměstnanecké karty. Žalovaná poznamenala, že prvostupňové rozhodnutí je rozhodnutím procesním, kdy ministerstvo nepřistoupilo k meritornímu projednání věci, neboť zjistilo důvod pro zastavení řízení podle § 63 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (zánik platnosti zaměstnanecké karty žalobkyně).

6. Žalobkyně v odvolání namítla spolehlivost zaměstnavatele Sevluš s.r.o., což dokládala potvrzeními Finančního úřadu a Pražské správy sociálního zabezpečení. Tuto odvolací námitku žalovaná označila za irelevantní ve vztahu k důvodům, pro něž bylo řízení o žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty žalobkyně zastaveno. Přesvědčení žalobkyně, že může být zaměstnána u společnosti Sevluš s.r.o., je dle žalované mylné, protože k tomuto zaměstnavateli jí pravomocně nebyl udělen souhlas se změnou zaměstnavatele a na dané skutečnosti nemohou ničeho změnit ani žalobkyní předložená potvrzení.
7. K odvolací námitce, že ministerstvo mělo v případě pochybností provést výslech žalobkyně, žalovaná uvedla, že ministerstvo žádné pochybnosti o skutkovém stavu nemělo, protože veškeré podstatné skutečnosti vyplynuly ze spisového materiálu. K námitkám stran porušení základních zásad správního řízení se žalovaná s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3.2.2016, č.j. 1 Azs 240/2015-35 vyjádřila pouze tak, že tyto námitky jsou příliš obecné a nekonkrétní.
8. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobkyně předně namítla, že správní orgány obou stupňů porušily § 3 správního řádu, protože nezjistily skutkový stav v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu tak, aby o něm nepanovaly důvodné pochybnosti, a rovněž si neopatřily dostatečné podklady pro rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu.
9. Dle mínění žalobkyně nebyly dány zákonné důvody pro vydání napadeného rozhodnutí. V rámci správního řízení totiž žalobkyně doložila jednak potvrzení Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 4.2.2021 o neexistenci daňových nedoplatků společnosti Sevluš s.r.o., a dále potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 2.2.2021, z něhož plyne, že společnost Sevluš s.r.o., nemá nedoplatek na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, penále a přírážce k pojistnému. Z těchto listin je zřejmé, že společnost Sevluš s.r.o., není nespolehlivým zaměstnavatelem, a žalobkyně u ní tedy může být zaměstnána. Neexistují tak žádné zákonné překážky pro rozhodnutí o prodloužení platnosti její zaměstnanecké karty. Pokud o tom mělo ministerstvo či žalovaná pochyby, měly doplnit dokazování výsledkem žalobkyně či zástupce společnosti Sevluš s.r.o., což však neučinily. Důvody pro zastavení řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty tudíž nebyly dány.
10. Dále žalobkyně namítla, že ze strany správních orgánů obou stupňů byla porušena ustanovení § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu.
11. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že většina žalobních námitek je obsahově shodná s námitkami uvedenými v odvolání. Žalovaná trvá na tom, že v dané věci byly splněny veškeré podmínky pro zastavení řízení o žádosti. Prvostupňové i napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci a bylo řádně odůvodněno. Posouzení spolehlivosti zaměstnavatele Sevluš s.r.o., bylo předmětem jiného řízení.
12. Při rozhodování o žalobě soud vycházel zejména z této právní úpravy:
13. Podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30.7.2019, změna zaměstnavatele nebo pracovního zařazení držitele zaměstnanecké karty podléhá předchozímu souhlasu ministerstva. Ministerstvo udělí na žádost držitele zaměstnanecké

karty souhlas se změnou zaměstnavatele nebo pracovního zařazení držitele zaměstnanecké karty, pokud jsou splněny podmínky uvedené v odstavci 2 a nenastal-li některý z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f), a v § 46 odst. 6 písm. d). K žádosti o udělení souhlasu je cizinec povinen předložit náležitosti uvedené v § 42h odst. 1 písm. c) a e) a dále doklad o tom, že trvá pracovněprávní vztah cizince splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta nebo povolení k zaměstnání anebo ke které byl udělen souhlas ministerstva podle tohoto odstavce nebo odstavce 8, nebo o tom, že tento pracovněprávní vztah skončil před dobou kratší než 60 dnů, a dále náležitost uvedenou v § 42h odst. 1 písm. d), pokud je k výkonu požadovaného zaměstnání nutná jiná odborná způsobilost nebo pokud doklad, kterým odbornou způsobilost prokázal při vydání zaměstnanecké karty, pozbyl platnosti.

14. Podle § 44a odst. 9 věty první zákona o pobytu cizinců platnost zaměstnanecké karty lze při splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 2 písm. b) a c), § 42g odst. 3 nebo 4 opakovaně prodloužit na dobu, na kterou byla uzavřena pracovní smlouva nebo dohoda o pracovní činnosti, vždy však nejdéle na dobu 2 let; v případě cizince, kterému byla vydána zaměstnanecká karta podle § 42g odst. 3, se platnost zaměstnanecké karty prodlouží na dobu odpovídající době uvedené v rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání.
15. Podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30.7.2019, pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení doby jeho platnosti, ačkoliv žádost byla podána v souladu s podmínkami uvedenými v odstavcích 1 až 3, považuje se vízum nebo povolení k dlouhodobému pobytu za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.
16. Podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30.7.2019, platnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední pracovněprávní vztah splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta nebo povolení k zaměstnání anebo ke které byl udělen souhlas ministerstva podle § 42g odst. 7 nebo 8; to neplatí, pokud se jedná o cizince uvedeného v § 98 zákona o zaměstnanosti.
17. Podle § 63 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30.7.2019, byla-li v době platnosti zaměstnanecké karty poté, co skončil pracovněprávní vztah podle odstavce 1, podána žádost o udělení souhlasu ministerstva podle § 42g odst. 7, platnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději dnem právní moci rozhodnutí, kterým nebyl souhlas ministerstva udělen.
18. Podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 31.7.2019, platnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední pracovněprávní vztah splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta nebo povolení k zaměstnání anebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 7 až 10; to neplatí, pokud se jedná o cizince uvedeného v § 98 zákona o zaměstnanosti.
19. Podle § 63 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 31.7.2019, za podmínek stanovených v odstavci 1 zaniká i oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4, pokud toto oprávnění vzniklo podáním žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Řízení

o žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty ministerstvo v takovém případě zastaví.

20. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Námitka, že správní orgány obou stupňů porušily § 3 správního řádu, protože řádně nezjistily skutkový stav věci, není opodstatněná. Pro zastavení řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty bylo plně postačující zjištění správního orgánu, že žalobkyně neuspěla se svou předchozí žádostí o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty podle § 42 g odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Jak plyne z odůvodnění napadeného rozhodnutí, v řízení vedeném pod sp. zn. OAM-44456/ZM-2019 nebyl tento souhlas žalobkyni udělen, neboť ministerstvo dospělo k závěru, že potenciální nový zaměstnavatel žalobkyně (společnost Sevluš s.r.o.) je ve smyslu § 178f písm. a) zákona o pobytu cizinců nespolehlivý. Tento závěr byl následně v odvolacím řízení žalovanou potvrzen. Dle názoru soudu žalovaná v nyní projednávané věci nepochybila, jestliže aprobovala názor ministerstva vyjádřený v prvostupňovém rozhodnutí, že na základě této skutečnosti došlo ze zákona (podle § 63 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30.7.2019) k zániku platnosti zaměstnanecké karty žalobkyně ke dni 25.1.2021, kdy nabylo právní moci odvolací rozhodnutí žalované ze dne 22.1.2021, č.j. MV-183525-9/SO-2020. Vzhledem k tomu, že žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty žalobkyně podala dne 7.9.2020, je na ni nutno aplikovat ustanovení § 63 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 31.7.2019, podle něhož v případě zániku platnosti zaměstnanecké karty ministerstvo řízení o žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty zastaví, což se také stalo.
22. Je třeba zdůraznit, že právní posouzení věci žalobkyně žádnou relevantní námitkou nezpochybnila. Její žalobní argumentace, která míří proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci, je zcela nepřipadná. Jak již bylo soudem konstatováno shora, jediným relevantním zjištěním, na jehož základě bylo ministerstvo oprávněno řízení o žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty zastavit, bylo zjištění o zániku platnosti zaměstnanecké karty žalobkyně ze zákona v důsledku pravomocného negativního rozhodnutí ministerstva o předchozí žádosti žalobkyně o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty podle § 42 g odst. 7 zákona o pobytu cizinců.
23. Proti nevyhovění její žádosti o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty podle § 42 g odst. 7 zákona o pobytu cizinců mohla žalobkyně brojit žalobou u správního soudu, což však neučinila. Pravomocným rozhodnutím v této věci bylo jak ministerstvo, tak žalovaná při rozhodování o žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty vázány. Jinými slovy řečeno, v řízení o žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty žalobkyně již nebyla předmětem řízení otázka (ne)spolehlivosti zaměstnavatele Sevluš s.r.o., ani se nejednalo o otázku, kterou by se správní orgány obou stupňů měly znovu zabývat, neboť již byla pravomocně vyřešena rozhodnutím žalované ze dne 22.1.2021, č.j. MV-183525-9/SO-2020.
24. Dodatečné zpochybňování závěru, že společnost Sevluš s.r.o., je nespolehlivým zaměstnavatelem ve smyslu § 178f písm. a) zákona o pobytu cizinců, na kterém je zbudováno pravomocné rozhodnutí o neudělení souhlasu žalobkyni se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců, formou předkládání potvrzení finančního úřadu či Pražské správy sociálního zabezpečení není ani v nejmenším způsobilé zpochybnit existenci a závaznost tohoto pravomocného

rozhodnutí správního orgánu. Žalovaná tudíž nepochybila, jestliže potvrzení finančního úřadu a Pražské správy sociálního zabezpečení týkající se společnosti Sevluš s.r.o., jež byla žalobkyní předložena v odvolacím řízení, vyhodnotila jako nepotřebná pro zjištění skutkového stavu věci v potřebném rozsahu. Vzhledem k tomu, že tato potvrzení nepředstavují podklady potřebné pro rozhodnutí o žádosti žalobkyně, nelze žalované ani ministerstvu s poukazem na tyto listiny důvodně vytýkat, že si v rozporu s § 50 odst. 2 správního řádu neopatřily dostatečné podklady pro rozhodnutí.

25. Z téhož důvodu bylo v řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty nadbytečné provádět dokazování výsledkem žalobkyně či výsledkem zástupce společnosti Sevluš s.r.o. Provedení těchto důkazů by rovněž nemohlo ničeho změnit na skutečnosti, že předchozí žádost žalobkyně o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty podle § 42 g odst. 7 zákona o pobytu cizinců byla pravomocně zamítnuta, v důsledku čehož došlo ze zákona ke dni 25.1.2021 k zániku platnosti zaměstnanecké karty žalobkyně. V této souvislosti se soudu jeví jako zcela případný odkaz žalované na rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ze dne 11.4.2018 č.j. 30 A 98/2017 – 50, v němž je mj. uvedeno, že „(z) logiky věci totiž nelze prodloužit pobytové oprávnění, jehož platnost zanikla.” Tentýž závěr mutatis mutandis dopadá i na (ne)prodloužení platnosti zaměstnanecké karty.
26. K argumentu žalobkyně, že pokud mělo ministerstvo či žalovaná pochyby o tom, zda existují zákonné překážky pro (vydání pozitivního) rozhodnutí o prodloužení platnosti její zaměstnanecké karty, měly doplnit dokazování výsledkem žalobkyně či zástupce společnosti Sevluš s.r.o., soud uvádí, že správní orgány obou stupňů žádné pochybnosti v tomto směru neměly, a proto také nepřikročily k doplňování dokazování. S jejich klíčovým závěrem, že řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti její zaměstnanecké karty je nutno zastavit podle § 63 odst. 2 věty druhé zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 31.7.2019, protože platnost zaměstnanecké karty žalobkyně zanikla ke dni 25.1.2021, kdy nabylo právní moci odvolací rozhodnutí žalované ze dne 22.1.2021, č.j. MV-183525-9/SO-2020 (a ve výsledku tak není co prodloužovat), se soud plně ztotožňuje a pouze pro úplnost dodává, že dle zmíněného ustanovení zákona je zastavení řízení o žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty obligatorním krokem bez možnosti jakékoliv správní úvahy ze strany ministerstva.
27. Ve vztahu k tvrzení žalobkyně, že ze strany správních orgánů obou stupňů byla porušena ustanovení § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, soud předně uvádí, že za způsobilý žalobní bod nelze považovat pouhé uvedení výčtu právních předpisů, které měl správní orgán porušit. Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích opakovaně dovodil, že obecně formulované žalobní námitky, které jsou prostým výčtem porušení právních předpisů bez uvedení toho, v čem konkrétně se správní orgány dopustily pochybení a jakým způsobem mělo v důsledku toho dojít ke zkrácení práv účastníka řízení, nelze považovat za řádně formulované žalobní body, které by umožňovaly soudní přezkum rozhodnutí správního orgánu (viz např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.12.2005, č.j. 2 Azs 92/2005 – 58 nebo rozsudek téhož soudu ze dne 6.10.2015, č.j. 6 Afs 9/2015-31). Žalobkyně sice v žalobě označila ustanovení správního řádu, která podle ní správní orgány obou stupňů porušily, následně však nespecifikovala, z jakých konkrétních kroků porušení těchto právních norem dovozuje. Nepředložila žádnou konkrétní, ve vztahu k posuzované věci individualizovanou argumentaci, ze které by bylo patrné, na základě jakých skutkových či právních okolností se domnívá, že byly porušeny základní

zásady správního řízení zakotvené v jí označených ustanoveních správního řádu. Takto formulovaný žalobní bod nesplňuje požadavek potřebné míry individualizace, která je nezbytná pro jeho projednatelnost. K tomu je třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej.

28. S přihlédnutím k vypořádání předchozích námitek lze alespoň ve zcela obecné rovině konstatovat, že žalovaná při vydání napadeného rozhodnutí postupovala v souladu se zákonem, a respektovala tak zásadu zákonnosti vyjádřenou v § 2 odst. 1 správního řádu. Z ničeho nevyplývá, že by při rozhodování v nyní projednávané věci nešetřila oprávněné zájmy žalobkyně, jak jí ukládá § 2 odst. 3 správního řádu. Tyto své oprávněné zájmy ostatně žalobkyně nijak nespécifikovala, stejně jako nespécifikovala veřejný zájem, který měla žalovaná respektovat ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu. Pouze na okraj soud dodává, že s ohledem na předmět řízení, jenž byl vymezen „soukromou“ žádostí žalobkyně o prodloužení platnosti její zaměstnanecké karty, lze důvodně pochybovat o tom, že by se napadené rozhodnutí týkalo jakýchkoliv veřejných zájmů.
29. Protože soud v projednávané věci neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl. Vzhledem ke splnění podmínek uvedených v § 51 odst. 1 s.ř.s. o věci rozhodl bez nařízení jednání.
30. Žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a procesně úspěšné žalované v řízení žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec její běžné činnosti nevznikly. Soud proto ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 16. února 2023

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu